

dem, der bærer Statens Myndighed, altsaa Embedsmændene, og efter de hidtidige Retsanskuelser plejede man at ordne det saaledes, at den Stat, der overtog Højheden, ogsaa overtog Embedsmændene og, naar den ikke vilde bruge dem, pensionerede dem. Saaledes gjorde ogsaa Preussen i 1864." Denne Udtalelse er ikke stemmende med de virkelige Forhold, saaledes handlede Preussen og Østrig ikke i 1864. Derimod bortjog man i meget stort Antal de danske Embedsmænd, som man ansaa for at være dansksindede, og man bortjog dem ofte under meget krænkende og meget haarde Former uden at give dem nogen som helst Erstatning; den Erstatning, de fik, maatte de søge sig herhjemme. Og det var ikke i smaa Maader, dette skete. Jeg skal nævne nogle Talstørrelser, som viser det. Det var samtlige Medlemmer af Appellationsretten, samtlige Amtmænd, 61 Justitsembedsmænd, samtlige borgerlige Raadmænd i de 4 nordslesvigske Købstæder og 1 i Slesvig, begge Biskopperne, 92 Provster, Præster og andre gejstlige, 4 Rektorer og 39 fast ansatte Lærere ved de højere Skoler, 86 Lærere ved Borger- og Almueskoler, 17 Medicinalembdsmænd, 15 Oppebørselsmænd, 111 Toldembedsmænd o. s. v., o. s. v. Og denne Bortjagelse fandt Sted uden noget som helst Hensyn til, om de vedkommende var hjemmehørende i Slesvig eller ikke. Naar man sammenligner denne Fremgangsmaade med den Maade, hvorpaa Danmark har løst eller fortsat sit Forhold til de tidligere preussiske og tyske Statsemdsmænd, synes jeg, det ærede Medlem ikke skulde bruge saadanne Udtryk, som han har brugt. Hvis det ærede Medlem særlig tænker paa de Embedsmænd, der allerede ved Suverænetets-skiftet var pensionerede, saa hersker der jo her et ejendommeligt Forhold. Det er en af de Ting, der er Genstand for Forhandling mellem Danmark og Tyskland. Disse Forhandlinger er ikke endt endnu, og derfor skal jeg ikke komme nærmere ind paa dem. Men ingen kan ønske varmere end vi at faa en god og forstandig Ordning paa dette Spørgsmaal, og det er aldeles ikke vor Mening at ville sige, at dette Forhold er noget, vi kan vitte til Side, noget, som ikke ligger os paa Sinde. Det har vi praktisk talt vist, at det gør. Det ærede Medlem var selv med til Forhandlinger i Finansministeriet sammen med de øvrige sønderjydske Rigsdagsmænd, hvor vi enedes om en Fremgangsmaade, som er saadan, at hvis man skal rette nogen Dadel mod den, maatte man

snarere med det ærede Medlem Hr. Holger Andersen sige, at den var for gunstig, idet den er saa gunstig, at det er utænkeligt, at den for dem alle kan blive opretholdt i samme Omfang, som det er vedtaget. Den gik ud paa, at Danmark ikke alene skulde udrede Markpensionen, men ogsaa give et maanedligt Tilskud paa 250 Kr., saa længe til Forholdene kom i Orden. Det var en overordentlig human og hensynsfuld Fremgangsmaade, der her blev fulgt. Men, som sagt, det er kun en midlertidig Ordning, og den bør absolut afløses af en endelig Ordning, til hvilken den danske Regering vil bidrage af sin yderste Evne.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg, som fremførte Spørgsmaalet om Hædersgaven til de gamle Soldater fra de slesvigske Krige, ankede over, at den efter de gældende Love kun gives til de Afdelinger, der har været paa Krigsfod, og mente, at den skulde gives, uden Hensyn til om vedkommende Afdeling havde været paa Krigsfod eller ikke, naar vedkommende blot havde været indkaldt. Ja, det er jo den Bestemmelse, der gælder, og som blev vedtaget af Rigsdagen efter nøje Overvejelse. En Grænse maa der være i disse Forhold, og hvis man ikke fastholder denne Grænse, flyder man ud til at give Hædersgaven til adskillige, som ikke har deltaget i Krigen, og forringer derved uvilkaarlig dens Værdi for dem, den gives til.

Det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller — hvis Betragtninger over Bankerne jeg i øvrigt mener maa omtales nærmere af Handelsministeren, naar han faar Ordet — anbefalede Finansministeren at søge at afholde en enkelt bestemt Bankdirektør — jeg kan godt nævne Navnet, det var ganske tydeligt, at det var Etatsraad Glückstadt — fra at foretage saa mange Rejser. Nu maa jeg sige, at den, der bestemmer Etatsraad Glückstadts Rejser, er ham selv og ikke mig, men i et Par Tilfælde kan jeg ganske vist ikke sige mig helt uskyldig i hans Rejser. Det var, da han rejste for at forhandle om Ordningen af Erstatningen for Overtagelsen af Sønderjylland, og da han rejste til Finanskonferencen i Bryssel. I disse to Tilfælde var Etatsraad Glückstadt Regeringens delegerede, og jeg skylder ham at sige, at han ikke gjorde vor Tillid til Skamme, men udførte dette Hverv paa en omsigtsfuld og udmærket Maade, som jeg synes, vi alle skylder ham Tak for. Jeg maa sige, jeg forstaar ikke, at man overfor denne Virksomhed vil